

hvad han slet ikke hedder — og siger om ham, at han er en gammel, stivbenet, reaktionær Jurist, vil jeg som Illustration til, hvor usikker det ærede Medlems Domme ere, nævne, at det ærede Medlem i Fjor her i Salen betegnede den samme Mand, medens han sad i det samme Embede, som en ganske udmærket Mand paa denne Plads.

Idet jeg nu slutter, skal jeg gøre et Par almindelige Bemærkninger. Jeg skal da udtale, hvad jeg for Resten ogsaa antydede i Efteraaret, at dette er en meget beklagelig Sag for Børnearbejdet i det hele. Jeg nægter ikke, at der kan være mange Forhold at rette, og at der kan være meget at paatale og ændre. Men vi ere i en Overgangstid, og vi maa fylde mange Børnehjem og Opdragelsesanstalter med Børn i uensartet Alder. Der trænges til Reformere hist og her. Men det er ogsaa først nu, at det ny System begynder at virke, thi Loven er kun 2—3 Aar gammel. Men vi kunne ikke taale vedvarende at have Uro paa den Maade, som nu er Tilfældet, det er ganske umuligt. Vi kunne ikke faa de virkelig dygtige Kræfter til under disse Forhold at paatage sig de vanskelige Pladser, og hvad der navnlig har været paafaldende i de sidste Par Maaneder: Vi have ikke kunnet faa Plejehjem til Børnene. Og hvem vil vel ogsaa tage et Barn, naar vedkommende Husbond eller Husmoder hvert Øjeblik kan vente, at en Undersøger stikker Næsen ind ad Døren og demonstrerer sine Planer og Ideer og faar det hele sat i — Avisen, kan man sige med en enkelt Betegnelse. Hvem vil have sit Hjem gennemrodet paa den Maade? Ingen, absolut ingen.

Og vi kunne ikke faa Mænd og Kvinder til at overtage de vanskelige Pladser som Ledere af disse Hjem. Den Stilhed, Ro og Tillid, som er en Hovedbetingelse for dette Arbejdes heldige Udførelse, maa vi bede om at faa tilvejebragt igen. Da vi arbejdede paa Børneloven, gjorde jeg mig min yderste Flid — og jeg tror, jeg havde noget Held i den Henseende — for at samle alle Partier om denne Opgave. Jeg understregede, hvor jeg kunde, hvor udpræget en Samfundsopgave det var, og at det paa ingen Maade maatte gøres til en Partiopgave. Jeg lod Socialdemokraterne have Fornøjelsen af at tale uimod sagt om, at denne Lov var Frugten af deres Arbejde. Det er dog den Slags Ting, hvorpaa Folk, der kende Forholdene, ikke lægge videre Vægt. Hvert Foraar

høre vi, at alle de gode Love, vi have faaet i Vinterens Løb, have faktisk Socialdemokraterne Æren for. Og vi fik alle Partier, selv oppe i Landstinget, til at samles om denne store Reform, maaske den største, der er vedtagen i en lang Aarrække. Er det da ikke muligt, at vi nu igen kunne se paa denne Sag som en Sag, der ikke er en Partisag?

Maaske er det ikke muligt nu. Man ser, hvad jeg aldrig havde tænkt mig, at hele den store socialdemokratiske Presse, der er saa stærkt repræsenteret her, ganske rolig gaar udenom, hvad Forhørsakterne oplyse angaaende de store, opsigsvækkende Mishandlingsscener, og sige, at de staa endnu uigendrevne. Opslæbningen staaar endnu, de 6 Dages mørk Arrest staaar endnu, kun paa ganske enkelte ubetydelige Steder er der foretaget Rettelser — ellers er det hele Anklagemateriale i Orden! Fin-des der ikke saa megen Selvstændighed, saa meget af en Person i hele denne Presse — det gør der dog sikkert —, at de tør sige: de og de Hovedpunkter ere faldne, og det er ingen Ære for vor ærede Kollega, at han har sat dette Anklagesystem i Værk paa saa svingefuldt et Underlag. Det vilde være en stor Velgerning mod alle de forsømte Børn, om det kunde lykkes at naa til en saadan Forstaaelse af Sagen, en stor Velgerning.

Der indløber Efterretninger fra det ene Børnehjem efter det andet — d. v. s. navnlig fra Opdragelsesanstalterne — om, at det er umuligt at magte den Oprørsbevægelse, Oppositionslyst og Ustyrlighed, der ytrer sig i Børnekredse. Aviser blive stukne ind til dem, og hvordan kunne Børn staa imod det at faa deres Navn i Aviserne? De ere jo henrykte ved det. Hvor have „Hebron“-Pigerne ikke glædet sig ved at se deres Navne i det ærede Medlems Blad, hvor have de ikke gottet sig, naar det ærede Medlem har forladt dem, ved, at de have kunnet binde ham saa mange kønne Historier paa Ærmet. Det fortælles jo i Forhørsakterne, at naar de store Børn vendte sig fra Fru Bransholm, skar de tidt Ansigter. Det kan nu ogsaa ske selv i en god Skole og selv overfor en meget god Skolemand. Jeg er sikker paa, at naar det ærede Medlem har forladt „Hebron“-Pigerne, og de have underholdt ham med disse Eventyr, Legender og Sagn, have Pigerne morret sig over, at de have kunnet proppe en saa fornem Mand med den Slags Kost, det er der ingen Tvivl om. De Rettelser, vi skulle til, gaa i Retning af mindre Anstal-